

Отнѣкънѣ ся намѣрихѣ на едно мѣсто, дѣто щѣше да стане единѣ мезамѣ. Мнозина бѣхѣ ся вече насѣбрали тамо; но понеже отреденныйтѣ часѣ не бѣше още дошелѣ, челобѣцытѣ си приказвахѣ помежду си за усиленыйтѣ години, когато единѣ отѣ събраніето ся обѣрихѣ къмѣ единѣ достопочтенѣ старецѣ, който бѣше между тѣхѣ та гы слушаше като приказвать и си мѣлчеше, та му каза :

— Ами ты, дѣдо Иване, на кой си умѣ ? Не ти ли ся виждатѣ годиныйтѣ много усилены ? Не сѣ ли наистинѣ даноцитѣ много тежны ? Какѣ ще мы исплатимѣ ? Не знаешѣ ли да ни кажешѣ нѣщо, да ны поучишь, какѣ бы могли да гы плащамы нѣкакѣ по-леко ?

Дѣдо Иванѣ поклати главѣ, помысли малко, на рече :

— Понеже мя пыташь азѣ на кой съмѣ умѣ, ще ти кажѣ на кой съмѣ но вкратко; защото, споредѣ сиромыхѣ Богдана : на умныйтѣ малко е доста; и, врѣтище (чюваль) ся съ думы не пѣлни.